

לולב וערבה

מב-ב

הlolob' בשבת ברשות הרבים, והחוגין
הশמשים מקבלין מהן את lolביהם, ופודרין
אותן על גבי איצטבא.

ואילו הוקנים היו מניחין את lolובים שלחן
בלשכה.

ובית הדין היו מלמדין אותן, את כולם,
לומר:

כל מי שמנגיע lolbi לידי – הרי הוא לו
במתנה.

ותקנו זאת שמא יחליפו lolביהם, וצריך
לומר כן כדי שייצאו בו ידי חובה, ולא יהיה
lolob' פסול מצד גזול או שאלו.

למהר, היו משכימים ובאיין למקדש. והחוגין
היו זורקין אותן [את lolובים] לפניהם. והן
מחטפין או lolובים, והיו מבין איש את
הכירו בשעת החטיפה.

וכשראו בית דין שבאו לידי סכנה —
התקינו שהיא כל אחד ואחד נוטל את lolob'
בשבת בביתו, ולא במקדש.

גמרא:

מתבאר במשנה כי לפני התקנה של בית דין
שיטול כל אחד את lolob' בביתו, היו
נותלים את lolob' במקדש בשבת רק בשבת
שהל ביוום טוב ראשון אך לא בשבת חול
המועד סוכות.

והוינן בה: אמאי לא דוחה מצות lolob'
במקדש, שהיא מן התורה כל שבעה, גם את
שבת חול המועד?

ראשון "דוחה" את השבת [וה"דחה"] היא
בכך שלא גוזרו בו חכמים שלא ליטלו, אך
אין היא דחיה ממשית של אישור שבת,
שהרי אין בנطילת lolob' כל מלאכה, ואילו
העברתו ברשות הרבים אכן לא הותה.

ואם חל יום טוב ראשון בשאר כל הימים,
נותלים את lolob' שש שנים ימים בלבד, לפי
שಗוזרו חכמים שלא ליטול lolob' בשבת חול
המועד אפילו במקדש.

זהו שניינו: מצות ערבה שבעה ימים —
ביצד?

יום השביעי של ערבה [הנקרא ביום
"הושענא רביה"], שהל להיות בשבת —
נוהגת במקדש מצות ערבה כל שבעה ימים,
ולא גוזרו בה חכמים שלא לקיימה בשבת
מחשש שמא יעבירנה ברשות הרבים, היה
ומצוות ערבה שבמקדש ביום השביעי דוחה
את השבת.

ואם חל יום השביעי בשאר כל הימים —
נוהגת מצות ערבה רק שש שנים, כי שבת
חול המועד אינה נדחת מפני מצות ערבה.

وطעם החילוק בין מצות ערבה ביום השביעי
שדוחה שבת לבין מצות ערבה בשאר הימים
שהינה דוחה שבת, יבואר בגמרא.

ועתה מוסיפה וմבארת המשנה:
מצות lolob', שנוהגת במקדש אפילו בשבת,
כאשר חל יום טוב הראשון בשבת — ביצד
היו נוהגים בטלטל lolob'?

יום טוב הראשון של חג שהל להיות בשבת
— מוליכין כל האנשים את lolbיהם מערב
שבת להר הבית, לפי שאסור לטלטל את